

Číslo 2
duben 2022

KOULLE

Školní časopis Vyšší odborné školy a Střední školy, s. r. o.

Být pro někoho prospěšný: pomoc lidem z Ukrajiny

Rozhovor s p. Hajduchem
o světě multimédií

Únikovka v centru Budějovic

ROZHOVOR
S ABSOLVENTEM
Ondřejem Křížem

Dobrodružství v Irsku s Erasmus+

Kája Kroupová se stala novou šéfredaktorkou našeho časopisu Koule. Děkujeme maturantce Káje Korbelové za její několikaleté úsilí a vtipné superúvodníky a fejetony!

Dvuměsíčník Koule vydává Vyšší odborná škola a Střední škola, s. r. o.

Šéfredaktorka: Karolína Kroupová

Redakce: Karolína Korbelová, Amélie Plocková, Martin Jenšovský, Hannah Šmilo, Adina Kratochvílová, Lucie Beránková, David Neuberger, Katka Nekovářová a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: Jakub Maršán (Erasmus+, Irsko)

Datum vydání: 20. dubna 2022

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395, 370 05 České Budějovice, tel.: 387 318 632

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz, internetové vydání: www.vosss.cz

Milé čtenářky, milí čtenáři,

Je to tady: další číslo časopisu Koule. Jupíí! Je tady někdo z Vás, kdo rád peče? Pokud ano, rozhodně se máte na co těšit. Připravila jsem si pro Vás dva recepty, kterými doma rozhodně zabodujete. Nebo snad raději vzdělávání v oboru financí? Rady a tipy se hodí, vidíte. V našem čísle najdete také rozhovor s panem Hajduchem o novém školním předmětu či o pomoci lidem z Ukrajiny. Dočtete se, jak jsme si užili třídní výlety, praxi v Irsku s Erasmem, školní lyžařský kurz atd... a zároveň si můžete přečíst další skvělé články, které si naše redakce pro Vás připravila. Mějte se fanfárově.

Karolína Kroupová

Se třetáky jsme v březnu zhlédli výstavu A. Muchy

OBSAH

AKTUÁLNĚ

„Být pro někoho prospěšný“ (Pomoc Ukrajině) 4

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Dobrodružství v Irsku s Erasmus+ 7

„Využijte každou možnost...“ říká O. Kříž 8

ROZHOVOR S UČITELEM

„Vítejte ve světě multimédií“ (P. Hajduch) 10

Akce, soutěže, třídní výlety 11

Fejeton od K. Korbelové 15

PŘÍLOHA VOŠ

Odpojení od ruského plynu...(V. Krnínská) 20

Glosa Jiřího Fuky 20

Story od Pavla Kovandy 21

KULTURA

Ptali jsme se Vás (O hudbě, Jenšovský, Plocková) 24

V Jihočeském divadle s K. Korbelovou 25

LIFESTYL

Recept na minicheesecake, skořicové šneky 26

TVORBA

Píšu dopis tvé duši (Petra Holubová) 27

OBRAZEM

Irsko s Erasmus+ 28

Návštěva pražské botanické zahrady s OA3

„Být prospěšný pro někoho v týchletý nelehký době...“

Rozbité domy, zničené domovy, ztracené životy, krajina rozvrácená válečným běsněním. Válka na Ukrajině vyhnala z domovů statisíce uprchlíků. Někteří zámířili k nám do České republiky, na jih Čech. V drtivé většině jde o ženy s dětmi. Tatínčí zůstávají na Ukrajině jako vojáci a brání svoji vlast. Váleční uprchlíci většinou opouštěli domovy narychlo, nemají s sebou taška nic, začínají znovu a od nuly. Překonávají jazykovou bariéru i prožitá traumata. Umíme se o ně postarat? Jak jim lze pomoci? A co z toho vlastně my Češi máme? Zeptali jsme se u nás ve škole na osobní zkušenost s pomocí lidem, kteří kvůli válce ztratili domovy a našli azyl u nás.

D. Nováková, M. Brablec, V. Danielová

Veronika Krnínská je studentkou VOŠ, budoucí žurnalistka. Jak nyní s rodinou prožívají aktuální události? *Maminka má přítele Ukrajince, tak se nás vážná situace na Ukrajině hodně dotkla a první, co nás napadlo, bylo sehnat nějaké oblečení a potraviny, které bychom potom mohli dovést na hranice a pak je darovat dál, ať už lidem, kteří jsou na hranicích, nebo těm, kteří jsou někde dál na Ukrajině. Napadlo nás obělat naše kamarády a podobně, a tak se nám nakupilo poměrně dost věcí i potraviny i vody, oblečení. Všechno jsme skladovali doma, pak jsem s mamkou všechno rozdělávala a vše jsme popisovali, např. co je pánský, dámský, pro děti, jaký jsou tam velikosti a pak samozřejmě i hygienické potřeby. Jak probíhala doprava? Mamka zařídila dodávku, protože toho bylo celkem dost a kamarádi se nám snažili pomoci, abychom měli dostatek peněz na benzín a dojeli na hranici. Jeli jsme přes Slovensko. Z prvního hraničního přechodu nás ale poslali zpátky, že už tam toho mají hodně, pak jsme dojeli na další hranice, ale až na třetím místě jsme pochodili. Byl tu muž, který věci vozil přímo na Ukrajinu, vozil to i do oblastí, odkud pochází matky přítel, Vasil byl tedy rád, že se to dostane přímo do oblastí, kam chtěl. Je z Užhorodu, takže ze Zakarpatí. Ale máme i přátele kousek od Kyjeva, tam už je situace daleko horší. Víím, že zrovna jedna naše známá volala s mamkou, že musí dojet mezi bombardováním*

aspoň něco nakoupit do nějakého obchodu, který není zdemolovaný, a už se pak neozvala a nemáme o ní žádné informace. Nevíme, jestli vůbec žije.

Nejvíce známých máme v Zakarpatí. Jak dolehla válka tam? Z větší části hlavně ekonomicky. Celkově tam byla vždycky chudoba, ale teď je to mnohem horší. Vasilovi rodiče už začínají řešit bunkry, úkryty, kam můžou či nemůžou. V domě mají strašně moc lidí, jsou tam děti, staří lidé, nemocní... Je to hrozně smutný o tom poslouchat. Někteří lidé jsou nemocní a potřebují péči, do bunkru je ale přenést nemůžou. Úplně tomu nerozumím, ale člověk dokáže odvodit, co se děje. Mamka přivezla do Čech Vasilova synovce, který je také ze Zakarpatí. Naštěstí ho pustili přes hranice, a protože měli velkou dodávku, tak ještě vzali paní se dvěma dětmi, také ji převezli sem do Budějovic. Myslím, že šla někam na ubytovnu. A ještě jsme pomáhali dalším známým z Ukrajiny, přivezli jsme jim oblečení a řekli jsme jim, na jakou ubytovnu můžou jít. Vasilův synovec bydlí teď aktuálně u nás a snaží se začlenit. Je mu 17 let. Takové zrovna dost obtížné období. Řešilo se, jestli nedostane povolávací rozkaz, díky bohu ne, měl štěstí, že má do osmnácti ještě pár měsíců. Divíme se, že Vasilovi povolávací rozkaz nepřišel. Jsou tu s mamkou ale vedeni jako manželé, takže už je to asi něco jiného. Vasila to mrzí, připadá si jako zbabělec, že nemůže pomoci svojí vlasti.

Paní učitelka **Adéla Pražáková** poskytla dům, který

s rodinou vlastní. O své pomoci válečným uprchlíkům říká: *S manželem jsme se rozhodli pomoci jedné rodině, protože máme k dispozici starý dům, ve kterém nebydlíme, a chtěli jsme ho stejně začít předělávat. Můj manžel zaměstnává paní z Ukrajiny, která tady žije pět let, a ta mu řekla, že k ní teď před deseti dny utekla před bombardováním příbuzná se třemi dětmi, manžela museli nechat na Ukrajině. Rodina nyní bydlí u nich, ale mají maličký byt v paneláku, takže tam u nich žijou na chodbě. Věcí moc nemají. Děti si přivezly s sebou jen malý baťůžek a maminka měla malou tašku. Snažíme se tedy dát ten starý dům do obyvatelného stavu, aby tam měli teplo a mohli tam spát. Uvažovali jsme, že ten dům zapíšeme do veřejného registru, že by tam mohli doplnit ještě někoho potřebného, ale když jsme se zmíněnou rodinou mluvili, tak jsme to nabídli jim, Ukrajinci se mezi sebou znají a bude snazší, když si sami vyberou, s kým chtějí bydlet. Tady o těch víme, že jsou slušní, že si naší pomoci moc váží, pořád nám volají a stále nám děkují. Jestli toho někdy lituju, že jsme se takhle rozhodli? Ne nelituju. Jsme s manželem na stejný vlně. Podporuje nás spousta kamarádů a rodina. Velké množství lidí mi řeklo, že než poslat peníze někam na anonymní účet, raději pošle pětistovku mně a že mám říct, co je třeba koupit. Napsala jsem dokonce kamarádům a známým, co nás teď aktuálně tíží, co potřebujeme, aby v tom domě lidé z Ukrajiny mohli začít bydlet a hned se mi někteří ozývali. Vedu si seznam, píšu si, co má kdo k dispozici. Až v tom domě bude vymalováno a aspoň něco položeno na podlaze, tak začnu kamarády obvolávat a oni mi to začnou navážet. Jsem z toho příjemně překvapená. Příbuzní těch Ukrajinců nám hrozně pomáhají. Ti, co tu žijí pět let. Většinou jsou to jen ženy a děti, ale mají k dispozici i pána, který má zřejmě už i české občanství a tím, že je to muž a má tu kamarády - vzali si na starosti vymalování domu. Je fajn, že se s námi dělí a můžou takhle pomoci. Co z toho vlastně člověk má? Strašně dobrý pocit!*

Pan učitel **Petr Hajduch** vypráví, jak se stalo, že se jeho rodina zapojila do pomoci uprchlíkům...

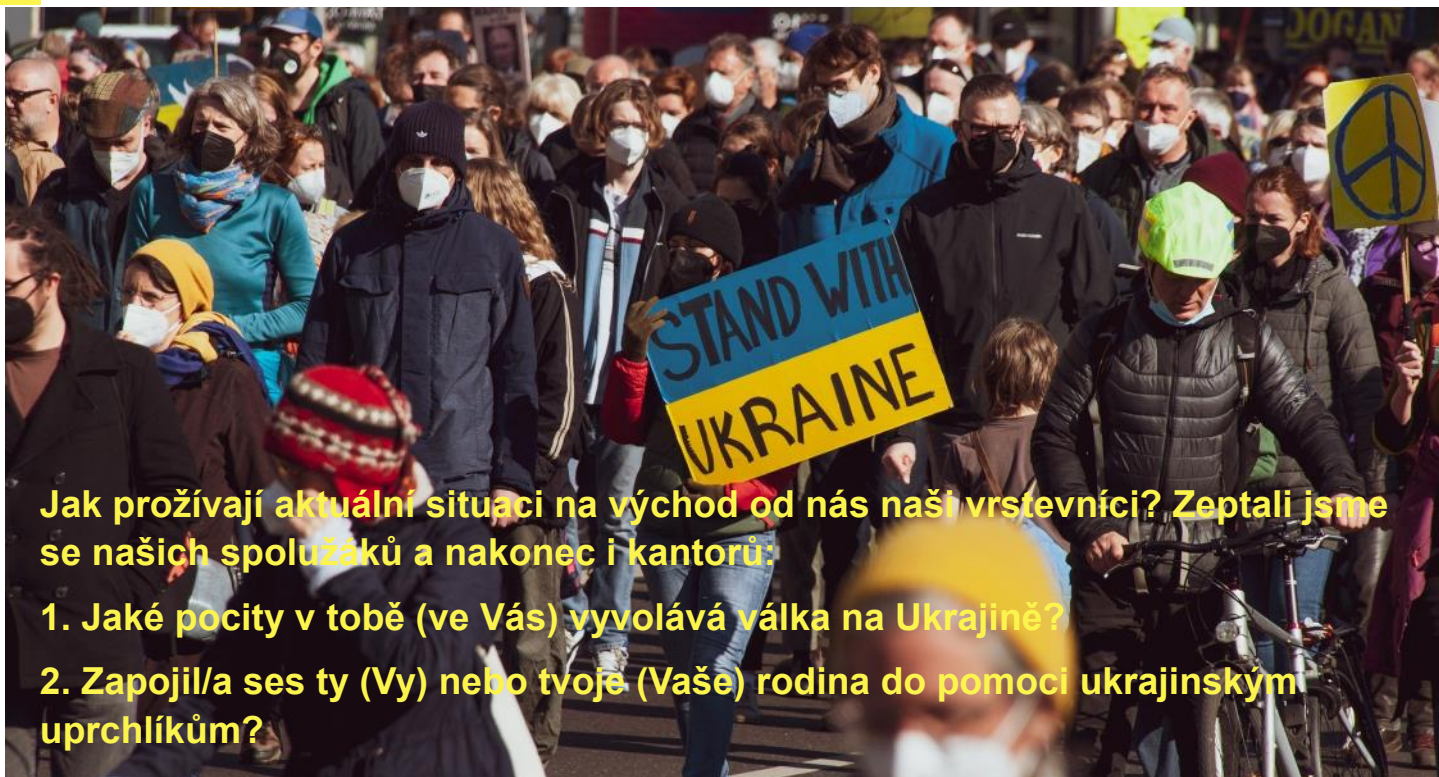
Došlo k tomu víceméně náhodou, protože můj tchán byl na podzim na dovolené v Kyjevě a tam se

v jednom baru seznámili s mladou rodinou a vyměnili si kontakty s tím, že až oni přijedou někdy do Čech, tak že zajdou někam spolu na pivo. V důsledku tady těch válečných událostí jsme jim napsali, jestli nepotřebují pomoci. Měli čerstvě postavený dům na okraji Kyjeva, který se jim před rokem konečně podařilo dostavět, a těžko říct, v jakém stavu je teď. Spojili se s kamarádkou a sem do Čech přijely dvě matky a dohromady čtyři děti. Nejstaršímu je asi devět, nejmladšímu je dva a půl. Manželé zůstali tam na Ukra-

„Napsala jsem dokonce kamarádům a známým, co nás teď aktuálně tíží, co potřebujeme, aby v tom domě lidé z Ukrajiny mohli začít bydlet, a hned se mi někteří ozývali.“

jině, jeden z nich dokonce dělá něco jako státního prokurátora. Jeden víkend jsme věnovali tomu, že jsme pro ně připravili ubytování na chatě, to znamenalo uklidit, navozili jsme tam nějaký základní suroviny, jídlo a pak jsme byli svědky toho, když tam přijeli. Od té doby už byli dvakrát u nás doma, respektive u tchána a další den po příjezdu s nimi jeli sem do Budějovic na letiště vyplnit všechny ty papíry. Ted' v neděli přijeli na návštěvu a na procházku a my jsme jim ukázali Tábor. Starší děti už začaly chodit do školy, kterou jsme jim zprostředkovali, a zároveň se nyní snažili najít ubytování v Táboře, protože chatka je v Soběslavi, aby nemuseli s dětma dojíždět. Za několik týdnů chatu opustí a budou mít pronájem v Táboře. Nevýhoda té chaty je dostupnost, protože je na kraji Soběslavi a všude je daleko. A tím, že mají čtyři děti, by bylo obtížné skloubit to s nějakou dopravou, navíc i s prací, protože by se tu rády uživily. Jestli utáhnou finančně pronájem v Táboře? Jsou na to dvě, jedna pracuje i odtud jako analytička pro pivovar či něco takového. Mají nějaké finanční zdroje. I s tím příspěvkem od státu si myslím, že je to pro ně zvládnutelný. Problém je jazyková bariéra, jedna umí aspoň anglicky. Druhá umí jenom ukrajinsky a neumí ani latinku, takže jsme jí museli pomoci se všema těma papírama... Co z toho člověk má, když pomáhá uprchlíkům? Nabízí se říct dobrý pocit, určitě je fajn pocit být prospěšnej pro někoho v týchletý nelehký době.

Jak prožívají aktuální situaci na východ od nás naši vrstevníci? Zeptali jsme se našich spolužáků a nakonec i kantorů:

- 1. Jaké pocity v tobě (ve Vás) vyvolává válka na Ukrajině?**
- 2. Zapojil/a ses ty (Vy) nebo tvoje (Vaše) rodina do pomoci ukrajinským uprchlíkům?**

1. Ty bláho, já nevím. Bojím, že Putinovi přeskočí a půjde to tady vše do háje.

2. Ne, nezapojili a ani nevím, že něco takového jde. **(Jirka, 1. C)**

1. Cítím empatii s Ukrajinci a s Putinem nesouhlasím. Je to sobec a psychopat.

2. Ne, ale firma, ve které pracuje můj táta, tak ta se zapojila. **(Vojta, 1.C)**

1. Snažím se si o tom moc nezjišťovat. Čím víc toho vím, tím víc jsem ve stresu a mám větší strach. Takže to ve mně vyvolává pocity stresu, strach a úzkosti, ale snažím se od toho držet dál, abych byla v klidu.

2. Poslali jsme peníze na nějakou nadaci. **(Lucie, 2.B)**

1. Samozřejmě negativní pocity, vztek. Jsem z toho ve stresu, co se bude dít u nás, ale zároveň se cítím šťastná, že si můžu vážit toho, kde žiju teď a že tohle neprobíhá u nás v České republice.

2. Ano, poslali jsme deky, bundy, čepice, rukavice. Byla sbírka na Lidické třídě. **(Kája, 2.B)**

1. Úzkost, jsem z toho smutný. Bojím se, že to přijde i sem do České republiky a budu muset do války.

2. Jo, táta poslat asi 5000 Kč a to je asi vše. **(Lukáš, 2.A)**

1. Vyvolává to ve mně pocity zlosti.

2. Ne, nezapojili jsme. **(Jirka, 1.C)**

1. Velmi negativní, hlavně stres, mám z toho nervy.

2. Ano, zapojili, posílali jsme jídlo, peníze. **(Lájoš, 1.B)**

1. Velmi nepříjemné, protože nedokážu (a myslím si, že nikdo nedokáže) odhadnout, jak dlouho to bude trvat, co se bude dít dál. Jestli nebudou nějaké horší varianty, třeba jaderný útok. Takže se toho docela obávám, ale snažím se nepropadnout panice.

2. Ano, rozhodovala jsem se, jak to udělat, a nakonec jsem poslala peněžní dar pro kojence v brněnském centru, které je určeno pro maminky s těmi nejmenšími miminky. Slyšela jsem na Radiožurnálu výzvu, že jsou na tom velmi špatně a zrovna jsem měla to štěstí, že jsem to zaslechla. Také jsem poslala nějaké pleny. **(Marika Vostrovská)**

1. Začátek konfliktu vyvolal obavy, teď eliminuji množství informací o konfliktu a raději se zaměřuji na život kolem sebe. Když mám možnost, pomáhám.

2. Zapojili jsme se, vybírali jsme hračky a batůžky dětem, které přistanou na letišti. **(Lucie Kosová)**

Dobrodružství v Irsku s programem ERASMUS+

Jakub Maršán

Začátkem března jsme se s deseti třetáky a čtvrtáky vypravili v rámci projektu ERASMUS+ na 14denní dobrodružství do Irsku.

První den našeho společného tažení byl trochu náročnější, protože většina z nás musela vstávat v brzkých ranních hodinách a do cíle našeho výletu, města Mallow, kde měly probíhat naše pracovní stáže, jsme dorazili kolem 17 h. Poté následoval přesun do našich „adoptivních“ rodin, kde jsme měli strávit příští dva týdny.

V neděli jsme se společně prošli po Mallow a měli meeting s pořadající agenturou Your International Training, kde nás seznámili s programem a rozdělili do firem, kam půjdeme na praxe.

Následující týden probíhaly praxe v Mallow a Corku, kde si žáci vyzkoušeli práci v účetnických firmách, na marketingových odděleních, logistických skladech, supermarketech i v tiskárnách. Pro některé to byl střet s irskou realitou (do práce museli brzy vstávat, pěšky se přesunout do zaměstnání - občas i počasí zazlobilo, zažili jsme jarní plískanice a sníh i chladno v kancelářích).

O víkendu jsme jeli na dva skvělé výlety - na Moher-ské útesy a do národního parku Killarney. Na výletech jsme si užívali výhledy, navštívili jsme i v NP Killarney vyhlášené vodopády a užili si procházku v panské zahradě.

Další pracovní týden byl zkrácený o dva státní svátky. Ve čtvrtek jsme měli šanci zažít St. Patrick's day. Jeli jsme do Corku, kde jsme se zúčastnili místního průvodu a v uličkách nasáli pravou irskou atmosféru. Následující den měli v Irsku Bank holiday (den na

vystřízlivění po sv. Patrikovi :D). My jsme tento den využili k nákupu dárků domů, rozloučili jsme se s pořadající agenturou a převzali certifikáty.

Ani poslední den jsme se nenudili, když jsme na poslední výzvu dobíhali letadlo.

Každý z nás si na stáži v Irsku něco našel – zkušenosti z praxí, zlepšení v anglickém jazyce, seznámení s místní kulturou, životem, lidmi i přírodou a odvezli jsme si kopici zážitků. Pochvalu zaslouží naši žáci – vedoucí na praxích žáky chválili za jejich odborné znalosti, pracovitost, pečlivost i jazykové schopnosti a řada žáků dostala pracovní nabídku od irských zaměstnavatelů.

Využijte každou možnost, kterou vám škola nabízí...“ říká absolvent Ondřej Kříž

Ondřej Kříž je náš absolvent, který studuje univerzitu v Dublinu. Pamatuji si Ondru jako skvělého studenta tvůrčího psaní a redaktora školního časopisu. Co ho přivedlo do Irska? Jak se mu v cizině líbí? Jaké se mu v hlavě honí vzpomínky na naši školu? Za redakci Koule se ptala Dagmar Nováková.

„Jak se máte, Ondro?“

Mám se skvěle. Od té doby, co jsem v září minulého roku dorazil do Irska, mám pocit, že se můj život neuvěřitelně urychlil. Zvláště v porovnání s posledními dvěma roky, kdy jsme díky covidu v podstatě stagnovali na jednom místě. Už jsem si zvykl na nový životní styl a rytmus, takže už mě máloco rozhodí a řekl bych, že jsem celkově ve všech ohledech sebejistější. První semestr byl náročný, protože pro mě bylo všechno velmi nové a nebylo to jednoduché. Nejen, že jsem byl nucen se po zhruba čtyřech měsících nicnedělání znovu intenzivně učit, ale navíc jsem se přestěhoval přes celou Evropu, z dosahu rodiny a přátel. Mámina péče a komfort domova byly minulostí, teď jsem se musel naučit o sebe stoprocentně postarat sám a vzhledem k tomu, že jsem manuálně dost nešikovný, tak mi to dalo na začátku docela zabrat. Dneska už funguji sám. Být „dospělákem“ mě ale upřímně moc nebaví.

Jak jste spokojený se studiem v Irsku? Co přesně studujete?

Se studiem jsem spokojený maximálně, ostatně proto jsem se rozhodl sem odcestovat. Studuji obor Film and Media na University College Dublin (UCD). V rámci svého oboru se věnuji ještě angličtině a španělštině.

V čem vidíte největší rozdíl mezi irským a českým školstvím?

Obrovský. Irský vzdělávací systém je v podstatě stejný jako v jiných anglofonních státech jako Anglie nebo Amerika. Studium je tu spíše zaměřené na výzkum a praxi. Je to celkem složité na vysvětlování, protože školství tu skutečně funguje úplně jinak. Obecně bych ale řekl, že studium na českých školách, jak středních tak i vysokých, je paradoxně mnohem náročnější. Samozřejmě to nechci nijak posuzovat, protože na české vysoké škole nestudují, takže o tom, jak to tam funguje, toho moc nevím, pouze na základě toho, co mi říkají kamarádi. Řekl bych ale, že studenti v Irsku/Anglii/USA mají mnohem větší svobodu v tom, čemu se v průběhu studia budou věnovat a také kontrolu

nad svým časem. Například já jsem se přihlásil na UCD pouze s tím, že budu studovat Média a Film, a nakonec se věnuji i jazykům. V dalším roce si pravděpodobně přidám ještě francouzštinu. Každý rok má pak každý student možnost zvolit si jeden dobrovolný předmět, který se zdaleka nemusí týkat jeho oboru. Studenti biologie tak například mají možnost docházet na přednášky o byznysu a obchodování a podobně. Takže já osobně bych na své volbě nic neměnil, jsem tu velmi spokojený.

Jak často jezdíte domů?

Příliš často ne. Mám kamarády, kteří se vracejí do

svých rodných zemí třeba třikrát za půl roku. Já jsem byl naposledy doma o Vánocích a do ČR se nejspíš vrátím až v červenci. Vzhledem k tomu, že pracuji, tak si nemůžu úplně diktovat, kdy a na jak dlouho se vrátím domů. Ale i kdybych nepracoval, tak bych se stejně takhle často nevracel. Samozřejmě mi moje rodina a kamarádi moc chybí, ale s Dublinem jsem se docela sžil, takže si tu už přijdu téměř jako doma, a když jsem byl v prosinci na tři týdny zpátky v Česku, brzo se mi začalo týskat.

„Ale hlavně, važte si svých učitelů a nedělejte jim zbytečně zle (i když je sem tam trochu pozlobit můžete, ať je nějaká sranda).

V čem vám pomohlo studium na naší střední škole? Mně definitivně nejvíc pomohla schopnost psaní všema deseti. Nebudu lhát, ten předmět jsem úplně nemusel a v prvním ročníku jsem z něj měl naprosto příšerné známky, což mě od toho dost odrazovalo. Ale je třeba to nějakým způsobem překonat a osvojit si to, protože mi to neuvěřitelně ulehčuje práci a život, zvláště na vysoké škole, kdy si musíte dělat narychlo poznámky. Dále si myslím, že jazykové kurzy s rodilými mluvčími jsou hodně přínosné, protože se dá lépe naslouchat, jak zní „rodilá“ angličtina a také poznáte někoho, kdo z té kultury pochází. Samozřejmě ale hodně záleží na učiteli a jeho přístupu.

Čeho byste chtěl ve své kariéře dosáhnout?

To právě teď nedokážu říct. Rozhodně chci práci, která mi umožní cestovat a poznávat nové lidi. Miluju svět médií a přenosu informací. Na druhou stranu mě ale vždycky lákal film a líbí se mi, že bych v této

Soutěže

V polovině února jsme uspořádali školní kolo soutěže **Office arena**, testující dovednosti v MS office aplikacích. Hannah, Jakub a Oleg postupují do krajského kola.

2022 Office Arena

Výsledky školního kola:

1. Hannah Š.
2. Jakub T.
3. Oleg V.

Matematický Klokan

I letos se na naší škole uskutečnila soutěž matematický Klokan. Žáci mimo početních úloh řešili i úlohy z geometrie, logiky, pravděpodobnosti... Všichni žáci zaslouží pochvalu, protože i když úlohy byly dost složité a záludné, tak nic nevzdali a poprali se s tím až do konce. V mladší kategorii vyhrála **Pát'a Jandová** (1. A), druhá byla **Sára Černá** (2. A) a třetí **Kuba Tomka** (2. A). Mezi staršími se nejvíce blýskla **Áď'a Pufferová** (LOG3), o 2. příčku se podělili **Luca Štěpánek** a **Standa Svobodný** (oba z LOG3).

branži uplatnil svou kreativitu. Jednoznačnou odpověď ze mě asi v současné době nedostanete, ale rozhodně vím, čím být nechci, a to si myslím, že je také velmi důležité.

Co byste vzkázal současným žákům SŠ?

Užívejte si každý okamžik, kdy máte možnost v těch malých, zaprděných třídičkách sedět a bavit se s kamarády. Zní to bláznivě, ale my takové privilegium neměli (v době pandemie covidu byla distanční výuka), a myslím, že mě to bude to konce života mrzet. Využijte každou možnost, kterou vám škola nabízí, i když vás to zprvu nemusí lákat nebo vám to bude připadat zbytečné. Ale hlavně, važte si svých učitelů a nedělejte jim zbytečně zle (i když je sem tam trochu pozlobit můžete, ať je nějaká sranda). Každý z nich to s vámi myslí v dobrém a za mě jsou naprosto profesionální v tom, co dělají. Do dneška na všechny rád vzpomínám a věřím, že rozhodně nejsem sám.

S novým předmětem (PMU) vítejte ve světě multimédií!

Co je PMU? Od druhého pololetí se do školního vzdělávacího plánu pro druhý ročník střední školy dostal zbrusu nový předmět. Jedná se o takzvanou „práci s multimédií (PMU)“. Já jako druhák už jsem absolvoval pár hodin a musím říct, že na mě tento předmět svým pojetím doslova a do písmene „dýchl“. Nikdy jsem totiž netušil, jak rozsáhlý může virtuální svět být. Až díky tomuto předmětu nově zjišťuji, že se člověk nemusí stát žádným animátorem či IT programátorem, aby mohl s multimédií pracovat. Většinou stačí pouze mobilní telefon a dostatečně silné připojení k internetu. A k čemu vám bude tento předmět užitečný? To už přiblíží vyučující, Petr Hajduch, kterého jsem měl tu čest vyzpovídat.

Martin Jenšovský, foto P. Hajduch

Proč jste se rozhodl zařadit tento nový předmět do běžného vyučování?

Tak o tom jsem nerozhodl ani tak já, jako spíše vedení školy, kdy jsme se k tomuto předmětu uchýlili hned z několika důvodů. Jedním z nich je to, že se naše škola věnuje zvláště v posledních ročnících mediální komunikaci a žurnalistice a druhým vlastně to, kdy tohle zaměření obsahuje samozřejmě volitelný blok. A výuka toho bloku jednak nepokryje všechna témata a jednak je tam spousta činností, které by zajímaly i studenty, kteří by si vybrali logistiku.

Na druhou stranu je to vlastně velice aktuální, protože s těmi multimédií každý z nás pracuje nebo přijde do styku. Ať už pasivně jako sledující sociálních sítí, nebo pak aktivně, kdy může podobný obsah tvořit. Proto jsme se tedy rozhodli tento předmět zařadit.

Co si tedy lze pod pojmem „multimédia“ představit? Má to něco společného právě se žurnalistikou?

Samozřejmě, multimédia jako taková jsou prolínáním

různých mediálních nosičů a směrů - ať už se jedná o tiskoviny, video, zvuk nebo nějaké interaktivní prvky - a v dnešní době mobilních telefonů a tabletů je skoro všechen obsah z internetu multimediální, protože se na nás vlastně valí „lavina na všechny směry“.

„Nerad bych učil něco, co studenty nezajímá. S ohledem na to tedy budu připravovat i ty další hodiny, abychom „přičuchly“ ke všem tématům, ale aby to pořád pro studenty bylo zábavné a zajímavé.“

Jaká je náplň jednotlivých hodin? Je na nich něco nového, případně neobvyklého?

Tím, že je to úplně nový předmět, který nemá za cíl příliš teorie, ale naopak praxe, se liší způsob výuky oproti běžným předmětům. Velkou část tvoří různé projekty ve skupinách a na zadku při nich opravdu

sedět nebudeme. Určitě přijdou potom na řadu i témata, která budou žáci zpracovávat samostatně!

Já jsem vlastně na začátku říkal, že to je pro nás nový předmět, o kterém máme určitou představu, ale nerad bych učil něco, co studenty nezajímá. S ohledem na to tedy budu připravovat i ty další hodiny, abychom „přičuchli“ ke všem tématům, ale aby to pořád pro studenty bylo zábavné a zajímavé.

Mohl byste (zejména prvním ročníkům, pro které bude tento předmět nový) prozradit alespoň pár programů, se kterými se budou učit pracovat?

Já bych nerad úplně mluvil o programech, protože program je věc, která velice rychle stárne, a to, co používáme letos, nemusíme používat v dalších letech. Ať už proto, že nám ten software nebude vyhovovat nebo přejde na nějaké placené licencování. Takže chci hodně využívat mobilní aplikace, protože to je něco, co má každý u sebe v mobilním telefonu nebo tabletu a může to kdykoliv použít.

Myslíte si, že se tento předmět může stát klíčo-

vým faktorem při výběru oborů ve druhém ročníku?

Určitě to může sloužit jako motivační faktor, na druhou stranu bych tím nerad odrazoval ty, kteří mají zájem o logistiku, protože logistika je v dnešní společnosti poměrně významný obor. Ale pokud vlastně tento předmět někomu poslouží jako vodítko: „Chci studovat tu mediální komunikaci a žurnalistiku, protože tohle mě baví!“, tak za to budu rád. Bude to pro mě bude známka toho, že jsem pro to někoho dokázal nadchnout.

Na závěr čistě osobní otázka: Jaký vztah máte k multimédiím Vy sám?

Kladný! (smích) Pokud bych to měl rozvést, kdyby mě ty věci nebavily, tak bych je asi neučil. Sám vlastně to, co učím, tak většinou z velké části sám používám, sám to mám odzkoušené a vlastně veškeré multimediální prvky - ať už je to tvorba videí, ať už je to fotografování - mě baví a mám to jako koníček.

ZE ŽIVOTA ŠKOLY: Akce, soutěže...

FINGR PLAY

Jakub Maršán

Koncem března se naše třídy opět zúčastnily soutěže ve finanční gramotnosti FINGR PLAY. Soutěž probíhá online a cílem je co nejlépe hospodařit s penězi. V průběhu hry můžete volně finanční prostředky investovat nebo spořit a plnit tak snáze stanovené cíle. Nicméně není to jen tak, během hry narazíte i na různé záludnosti, které vás mohou postihnout i v běžném životě, jako je výpadek příjmu z důvodu úrazu nebo nenadálé náklady spojené s přírodními živly, a tak musíte najít rovnováhu

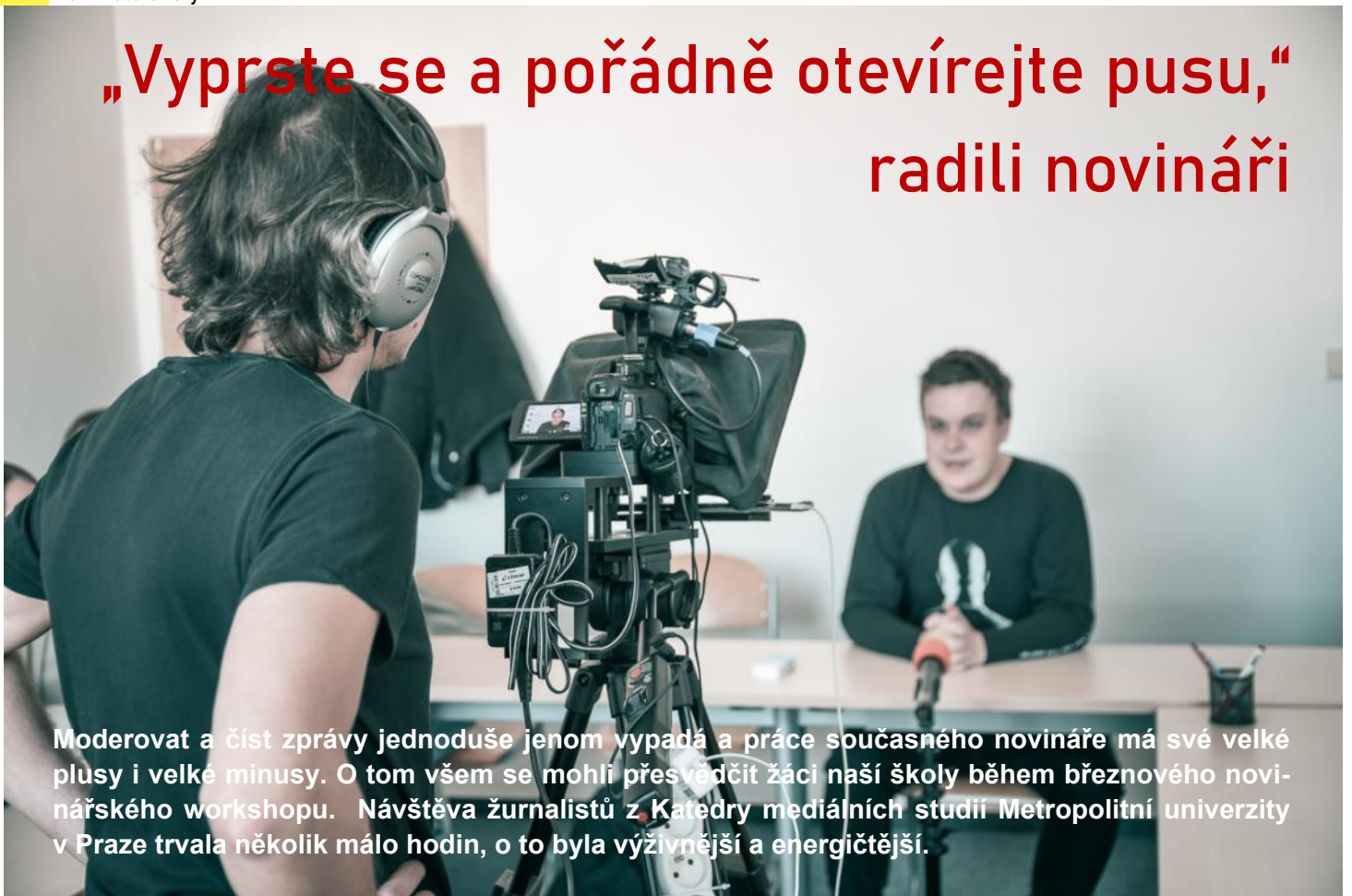
mezi financemi, které investujete a které vložíte do pojištění, jelikož vám pomůže finanční rizika snížit.

A jak jsme dopadli? Nejlépe na tom ze všech tříd byla LOG3 s průměrným ziskem 483 bodů, čímž se umístila na výborném 16. místě v ČR. Na dalších místech zabodovala 1. A s průměrným počtem bodů 269 bodů (což je skvělý výsledek na první ročník) a 2.B s průměrně 66 body.

Mezi jednotlivci na naší škole zazářil Filip Vaněk z LOG3 s 674 body, hned za ním Adi Kratochvílová z 1. A s 672 body, Milan Bísek z LOG3 (616 bodů), Eliška Ružičková z LOG3 (616 bodů) a Dana Štauberová z 1. A (614 bodů).

Všem zúčastněným gratuluji a děkuji za vzornou reprezentaci školy.

„Vyprste se a pořádně otevírejte pusu,“ radili novináři

Moderovat a číst zprávy jednoduše jenom vypadá a práce současného novináře má své velké plusy i velké minusy. O tom všem se mohli přesvědčit žáci naší školy během březnového novinářského workshopu. Návštěva žurnalistů z Katedry mediálních studií Metropolitní univerzity v Praze trvala několik málo hodin, o to byla výživnější a energičtější.

Marika Vostrovská

V první části workshopu žáky provázel redaktor a bývalý zahraniční zpravodaj ČT Roman Bradáč. Jeho působivé vyprávění o práci v terénu, a to ať už ve válečných zónách i v mírových regionech, žáky velice zaujalo.

Tento novinář byl na počátku 21. století několik let zpravodajem České televize v USA. Později po návratu z Ameriky byl šéfem zpravodajství na ČT24. O několik let se stal na krátký čas generálním ředitelem TV Barrandov a od roku 2020 je členem Rady ČT.

„Práce v televizi mně moc bavila a teď jsem zase rád, že mám své studenty, kterým mohu předávat zkušenosti,“ uvedl Bradáč.

Druhá část workshopu byla ryze praktická. O tu se postaral bývalý redaktor Lidových novin šéfreportér a komentátor MF DNES, ředitel zpravodajství TV Prima Jiří Závozda. Žáci se seznámili s tím, jak funguje televizní čtecí zařízení. Samozřejmě si sami vyzkoušeli, jaké je to číst zprávy na kameru bez detailnější přípravy.

„Musíte se pořádně vyprst, tedy narovnat. Žádné hrbení. A také musíte pořádně vyslovovat, aby vám diváci rozuměli. Takže pořádně otevírejte pusu a hodně to přehánějte,“ radil Jiří Závozda žákům-moderátorům.

Záznam jednotlivých výkonů moderátorů snímal novinář Alex. Ten také v závěru workshopu přidal několik rad i zajímavostí, v čem je úskalí kameramanské práce a proč ho tato práce moc baví.

A jak hodnotí workshop sami studenti?

„Ze začátku jsem si myslela, že mě to bavit nebude, ale nakonec jsem tuhle příležitost brala pozitivně. S první skupinou jsme se přesunuli do menší třídy, kde byla uprostřed kamera se zařízením, které projektuje text. Ihned nás uvítali dva redaktori a ptali se žáků na otázky, na které jsem vůbec nevěděla odpovědi. Následně měli někteří z mých spolužáků možnost si vyzkoušet čtení zpráv. V tichosti jsem obdivovala lidi, kteří měli odvahu a šli to zkusit, a musím říci, že jsou opravdu šikovni.“

Později jsme se přesunuli do větší třídy, kde nás přivítali další dva žurnalisté. Působili na mě moc sympaticky. Jeden z novinářů nám vyprávěl o svém životě a o žurnalistice, která ho zavedla do různých koutů světa. Měl i dobrý smysl pro humor, takže jsem se pořád něčemu smála. Také mě zaujalo, které známé osobnosti

v zahraničí potkal, např. že z jeho mobilu volal bývalý prezident Ameriky. Hodina mě natolik bavila, že mě napadla myšlenka, proč jsem nešla studovat žurnalistiku, když velmi ráda cestuji.

Celkově byl workshop zábavný, i když mě ze začátku moc nebavil. Donutilo mě to se zamyslet nad žurnalistikou ve světovém kontextu a už nepovažuji žurnalistiku za nudný obor.“ Eliška z OA3

Foto P. Hajduch

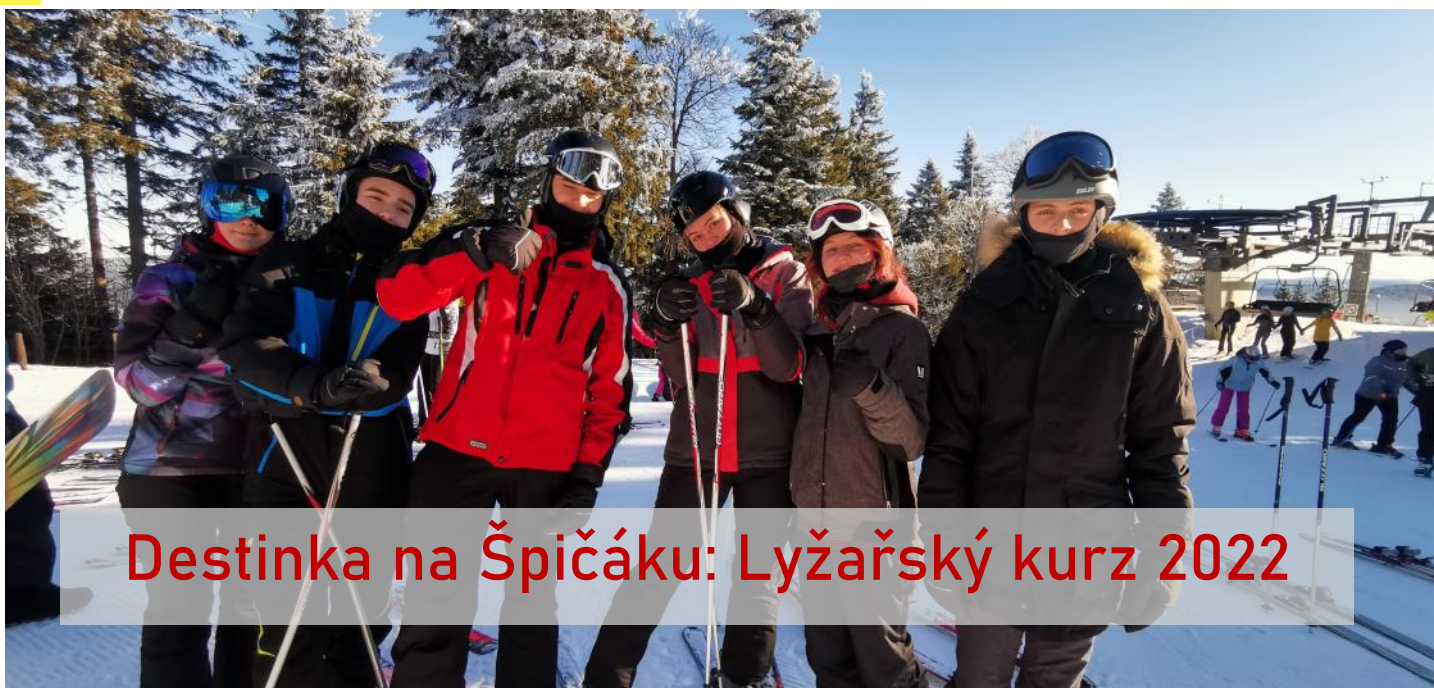

Parlamentní simulace

Hana Janutková

Skupina žáků ze tříd OA3 a 2. A se vydala do Prahy do CEVRO Institutu, aby se spolu s dalšími středoškoláky zúčastnila parlamentní simulace na téma zavedení internetového hlasování pro volby do Senátu Parlamentu ČR. Účastníci v rolích poslankyň a poslanců za jednotlivé parlamentní strany si vyzkoušeli cestu legislativním procesem od návrhu zákona přes rokování poslaneckých klubů a výborů až po hlasování o jeho přijetí.

Debata byla chvílemi bouřlivá jako ve skutečné sněmovně. Poslanci sice návrh nepřijali, ale rokování si náležitě užili. Děkujeme CEVRO Institutu za skvělou akci!

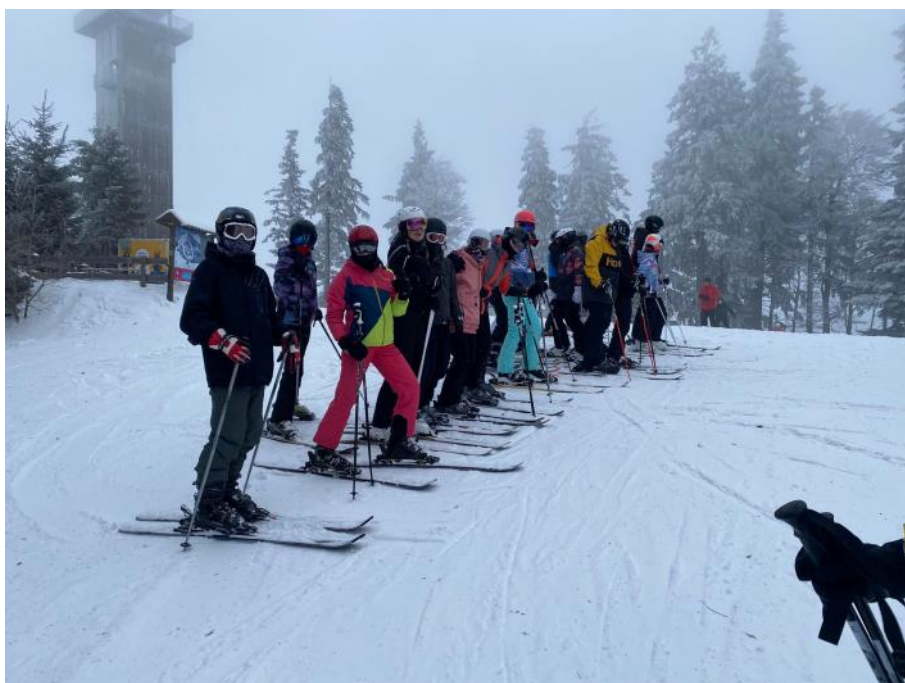
Destinka na Špičáku: Lyžařský kurz 2022

Vladka Danielová

Všechno začalo v neděli 16.ledna. Účastníci "lyžáku" se natěšeně sešli na Výstavišti, odevzdali bezinfekčnost, kterou samozřejmě polovina nechala doma, naskládali jsme si všechny věci do autobusu, což netrvalo chvilku, protože každý měl věcí nad hlavu, a mohli jsme vyrazit. V autobuse jsme poslouchali písničky a plánovali si, jak asi celý týden bude vypadat, s kým budeme na pokoji a co všechno za ten týden zažijeme. Cestou na Špičák jsme asi 100x slyšeli od Adélky Pufferové, že akutně potřebuje na záchod a že pokud pan řidič pojedje tak rychle, jak jel, tak že brzy umřeme, protože silnice byla namrzlá. Kolem oběda jsme dojeli na místo, byli jsme docela překvapení, že je kolem nás všude sníh, je nám zima, ale i tak jsme měli radost a byli jsme natěšeni, jak budou vypadat pokoje a jak nám bude chutnat oběd.

Když jsme si rozdělili pokoje, snědli oběd a vybalili věci, tak jsme šli ven. V blízkosti hotelu se nachází malá sjezdovka a tam nás paní učitelka Pražáková společně s panem učitelem Hajduchem rozdělovali do skupin podle toho, jak umíme lyžovat. I přes to, že sjezdovka nebyla až tak dlouhá, tak vyjít ji nahoru nebyla zase taková „sranda“. Každý jsme si alespoň třikrát sjeli a šli jsme zase zpět na pokoje, kde jsme odpočívali a čekali na večeri.

V pondělí, tedy první celý den našeho lyžařského kurzu, jsme už vyrazili na Špičák. Troufnu si říci, že jsme všichni byli nadšení a plný energie, to už o jiných dnech říct nemůžu. Do dvanácti hodin jsme lyžovali, pak jsme si dali oběd, měli polední klid a po poledním klidu jsme se vrátili zpět na sjezdovku, kde jsme byli přibližně do půl čtvrté.

Po návratu ze Špičáku jsme se převlékli, dali si vysušit mokré oblečení a v šest hodin byla večere, na kterou jsme se všichni těšili. Většinou kolem osmé hodiny jsme měli večerní program, o který se staral pan učitel Hajduch, paní učitelka Pražáková a paní sekretářka Klečková.

V podstatě byl každý den podobný, ale přece jenom trochu jiný. Pokaždé jsme se měli čemu smát i nad čím „remcat“. Lyžařský kurz byl jeden z nejlepších školních zážitků a za to děkujeme našemu pedagogickému dozoru.

Fejeton: *Mám předmaturitní depku...*

Karolína Korbelová

Co to zvoní? Mně na maják? Asi.

Ne, počkej. To je můj budík.

Kolik je hodin? Co je za den?

Rozlepím svá ospalá očička a podívám se na telefon, který mi ukazuje, že je čtvrtek šest hodin ráno.

Jak dlouho jsem spala? Přibližně pět hodin, parádička. Díky Bohu za to, že na tomto světě existuje skvělý nápoj, kterému lidi přezdírají coffee, káva či kafe.

Neochotně se vyhrabu z postele a podívám se na svůj rozvrh. Dnes mám do půl čtvrté, ach jo.

Kolik dní mi zbývá do maturity? Chci to vůbec vědět? Ne, nechci, ale vsadím 100 korun, že to dnes uslyším minimálně dvakrát.

O dvě hodiny později sedím v lavici, a zatímco moje tělo je fyzicky ve škole, psychicky zůstalo v posteli zalezlé pod peřinou a proklíná se za to, že do jedné hodiny ranní sedělo u počítače a tlučalo do klávesnice maturitní otázku z makroekonomie. Tu maturitu mi byl čert dlužen...

Do třídy přichází můj třídní pan učitel Bednář, pozdraví nás a během pěti minut vysloví větu, která mě děsí už i ve snech: „Za měsíc a půl vás čeká praktická část maturity.“

Můj mozek mu vzápětí na to odpovídá. „Děkuji, pane učiteli, větší depku už mít nemohu.“ Ovšem tělo zareaguje pouze zhroucením se na lavici a zoufalým úsměvem směřujícím na svou sousedku. Dávám

tomu hodinu a půl, a jakmile pan učitel Bednář odejde, určitě se zoufalstvím rozbrečím. Hodina uběhne lusknutím prstů a můj mozek prožívá asi dvě stě padesátý osmý syndrom vyhoření.

Po přestávce je hodina literatury a paní učitelka Nováková zkouší z maturitní četby, díky Bohu dnes nebyla řada na mně. Přeci jen... v seznamu je stále pár knížek, které jsem nezvládla přečíst, protože už mám osypky jenom z těch názvů a jmen českých autorů. Poslouchám spolužačku, která je zkoušená zrovna z jedné z těch knih a v mé hlavě hraje dokola jedna věta z písničky od Petra Nováka: „Vím, že nevím nic.“ Když je spolužačka dozkoušena, zazní opět věta, která mi způsobí zástavu srdce. Ano, opět se mluví o strašákovi jménem Maturita. Pozorně poslouchám učitelky proslov a zároveň můj tlukot srdce, který je nepravidelný, a asi si budu muset brzy změřit tep, zda jsem stále na tomto světě.

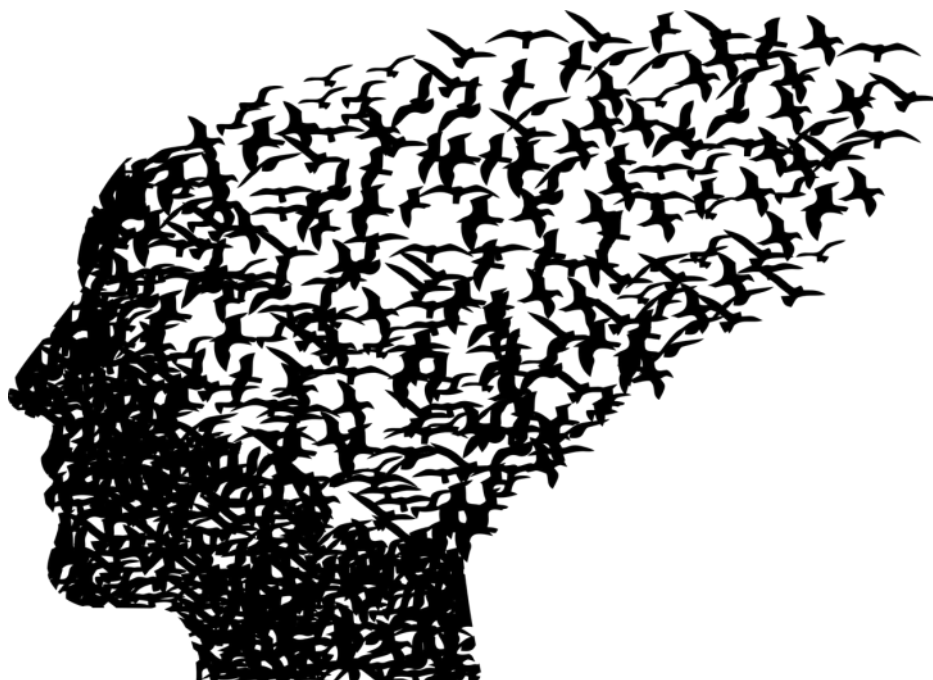
Když skončí hodina literatury, další dvě hodiny jsou doslova prázdniny – informační technologie s panem učitelem Hajduchem a matematika s panem učitelem Vackem. V „ítéčkách“ vytváříme rybičky a v matice počítáme jakési vykřičníky a zlomky bez zlomků. Co víc si přát. A o slově „maturita“ není ani jednou zmínka, to chce vyvést bílou vlajku!

Ve 13:50 vchází do třídy paničelka Janutková a s ní anglický jazyk. „Helou, hau ar you?“ ozývá se v mé hlavě s angličtinou, která začínala a skončila na prvním stupni základní školy. Pozorně vnímám celou hodinu a doufám, že mě osvítl Duch svatý a konečně můj mozek začne s angličtinou spolupracovat. Bohužel ani dnes se tak nestalo a nadále se musím spoléhat na ruce a nohy.

Přeci jen... když jsme před třemi lety ve Vídni hledali trhy, tak nám taky stačili nohy a ruce a slovíčko „Christmas shopping“ v domnění, že Rakušáci pochopí, že chceme na trhy, a ne k červené židli XXXLutz.

Je pět hodin a já se konečně dostávám domů. Odhodím batoh na zem a zhrouťím se na postel. Aniž bych si stihla oddechnout, pípne mi telefon s upozorněním, že musím dodělat maturitní práci.

NÉÉÉ!!!

Prváci v Muzeu iluzí v Praze

Jakub Maršán

Velikonoční období využili prváci (áčko a béčko) k výletu do Prahy. Nejprve nás čekaly nejnámější památky - navštívili jsme Pražský hrad, odtud jsme přes Malou Stranu sešli k Vltavě, u Karlova mostu jsme nakrmili nutrie a pak už stačilo jen proklíčkovat uličkami na Starém Městě, až jsme se dostali na Václavák, kde naším cílem byl Dům fantastických iluzí. Někteří žáci obdivovali krásy Prahy natolik, že zapomněli na poslední odbočku a došli až k Národnímu muzeu. V Muzeu iluzí jsme pořídili skvělé fot-

ky, během rozchodu zbyl čas i na nákupy. Jako oživení cesty vlakem si pro nás ČD připravili ještě výuku, a tak jsme se po návratu domů celí uťapaní a plní zážitků začali těšit domů do postelí.

I další den před Velikonoci patřil třídnickým aktivitám. Ráno jsme se sešli ve Čtyrech Dvorech, kde jsme v CineStaru zhlédli filmovou novinku Fantastická zvířata: Brumbálova tajemství, poté jsme se přesunuli do Stromovky, kde jsme vybalili deky a zásoby z domova a užili si skvělý piknik.

Barbara Fessl Říhová

Krásné slunečné počasí vylákalo 2.A a 2.B k výletu do Třeboně. Cílem byla místní záchranná stanice zvířat.

Kromě zajímavého povídání paní průvodkyně, studenti ocenili především možnost zvířátko si pohladit. V obležení se tak postupně ocitla vydra, drbání chtivý krkavec, sova nebo třeba netopýr. Přehlídku zvířat ukončila užovka červená. A když došlo poslední zachráněné zvíře, na řadu přišel místní voříšek, koza a kůň... Spokojenost veliká.

2.B v Záchranné stanici v Třeboni

Jakub Maršán

V rámci hodin "převravních služeb" se žáci z LOG3 zapojili do soutěže Zlepšete dopravu! Letos byli žáci velmi kreativní, a tak vznikaly zajímavé projekty na informační čipy do aut, řidičáky na kola, edukační programy, kdy žáci natáčeli instruktažní videa, jak předejít dopravním nehodám.

Nejvíce hodnotící komisi zaujal projekt od **Milana**

Bíska, Káji Černé a Ádi Pufferové, kteří vymysleli pohádky o chování na silnicích, bezpečnosti a silničním provozu. Pohádky byly určeny pro děti z mateřských škol, které se aktivně do hraní pohádky zapojovaly. Tímto projektem se žáci umístili na úžasném 5. místě v ČR.

Moc gratuluji a děkuji za výbornou reprezentaci školy.

Soutěžíme: "Zlepšete dopravu!"

Únikovka v centru Budějovic s druháky a třetáky

Dagmar Nováková

Ve čtvrtek 31. března přelo, byla zima, ale přesto se naše statečná 2.B nenechala odradit a dotáhla do vítězného konce únikovou hru na téma "umělecké slohy". A nebylo to vůbec snadné. Tleskáme!

V pátek 8. dubna si v centru Budějovic tutéž hru zahrála LOG3. Atmosféra byla bojovná a ke konci docela napínavá! Gratulujeme všem, kteří se zúčastnili a oprášili si tak vědomosti z oblasti kultury a historie města...

Třetáci objevovali Mořský svět v Praze

Dagmar Nováková

Se třídou OA3 jsme byli v dubnu na výletě v Praze, protože nás přijímačky vyhnaly ze školy. Navštívili jsme Mořský svět na Výstavišti, kdo chtěl, viděl i botanickou zahradu a Prahu z výšky Tančícího domu.

Následující „přijímačkový den“ jsme kromě filmového zážitku měli i zážitek výtvarný. Navštívili jsme totiž na přání žáků Wortnerův dům v Českých Budějovicích a povídali si o uměleckých dílech, vystavených v galerii.

Odpojení od ruského plynu aneb katastrofa, kterou čekáme

Situace na východě všem státům pořádně zavařila a ještě se určitě bude zhoršovat. Ruský prezident Vladimir Putin opakovaně vyhrožoval odstavením plynu kvůli evropských sankcím za jeho činy. Česká republika patří mezi pět nejzávislejších zemí na ruském plynu, a tak by výpadky měly opravdu významný dopad. Aktuálně jsou na našem území zásoby přibližně na měsíc, což není velká rezerva.

Veronika Krnínková

Ruský plyn do Čech stále proudí, ale situace, ve které se nacházíme, je velmi nevyzpytatelná. Každý den čekáme, co bude dál a nevíme, co se bude dít, a co ne. Jaký má tedy Česká republika plán a jaké budou postupy, když nám Putin utáhne kohoutky v dodávkách plynu?

Předseda představenstva Pražské plynárenské Martin Pacovský, uvedl v rozhovoru pro deník E15, že „v případě nedostatku nebo omezení dodávek plynu do České republiky by nastoupila desetistupňová škála, podle níž se omezuje spotřeba. Kdyby nastala krize, bude spíše ohrožen průmysl než domácnosti.“

Krizová vyhláška ministerstva průmyslu a obchodu stanovuje opatření a postupy v případě nouze z omezení dodávek plynu. Ta rozdělují odběratele podle typu, účelu a velikosti ročního odběru. Na tuto vyhlášku se odvolává právě Pacovský. Vyhláška rozlišuje deset odběrových skupin, které řadí právnické

a fyzické osoby podle priority odběru. Dodavatelé plynu mají na pokyn během stavu nouze právo omezit či přerušit dodávky plynu libovolnému zákazníkovi.

Všechny domácnosti spadají do skupiny „chráněných zákazníků“. Dále také zdravotnická zařízení, hasiči a mnoho dalších. Tím tedy mají nejvyšší prioritu a k případnému zastavení dodávek by u těchto zákazníků mělo dojít jako úplně posledním.

„Takový stupeň velmi pravděpodobně nenastane, protože soustava EU nemá dodávky jen z Ruska, šedesát procent plynu je z jiných zdrojů. Vždy se posuzuje, zda je na odběrném místě možnost alternativy topení. V úvahu by se brala i venkovní teplota,“ řekl pro Právo energetický expert Michal Macenauer.

Domácnosti tedy mohou zůstat v klidu, na rozdíl od velkých průmyslových podniků. U takových podniků se rozlišuje nejdříve to, jak velkou mají spotřebu a pro jaké účely jejich spotřeba plynu slouží.

Glosa: Alternativa k ruskému plynu? Je hned za kopcem, ale tam Rus už smrdí taky

Jiří Fuka

Ruský plyn má v Česku stejně dlouhou tradici jako ruská zmrzlina. Problém ale je, že bez něj se mnoho domácností jednoduše neobejde. Když překročil první ruský voják ukrajinskou hranici, řetězec s mraženým zbožím Prima přišel se změnou názvu ruské zmrzliny a přejmenoval ji na ukrajinskou. S plynem to tak jednoduché nebude.

Právě proto každá země hledá jakoukoliv alternativu, jak se “medvědových prdů” zbavit. Němci a Rakuša-

né, zdálo se, nakonec trochu povolí uzdu svému zkostrnatělému postoji vůči jaderné energii a více ji začlení do své energetické ekonomiky. Jak se zdá, byl to jen chvilkový ořes. Zelení, obdobně jako ruští švábi, vylezli ze svých kutlochů a po opaření se opět vrátili na své původní pozice, s možná ještě větší vervou.

Zelená energie není nijak špatná. Ekologie by ale v současném světě měla jít ruku v ruce s ekonomikou. Pokud jsou ekologické energetické alternativy dostupné pouze vrstvám s mohutným majetkem a výro-

ba a instalace jejích vodičů není zrovna nejlevnější, kolik lidí ze střední vrstvy skutečně na takovou energetiku přestoupí? Odpověď známe asi všichni.

Jasně, její celoplošná aplikace se dá odložit až třeba na rok 2040. Vezměme si ale příklad z Green Dealu, který byl prakticky postaven na dodávkách ruského plynu. „Zelený úděl“, jak jeho název zní v češtině, shořel v troskách Mariupolu. A nyní se snažíme o nějakou náhražku tohoto nesmyslu.

Přitom by bohatě stačilo, kdybychom hledali dodavatele jinde. USA nabízí zkapalněný plyn, jeho cena ale rozhodně není nízká. Nabídla se Belgie, že do Česka a Polska bude plyn dodávat. Norsko sice ne-

má takové zásoby plynu jako Rusko, ale na dočasné pokrytí naší spotřeby by to jistě stačilo. Ázerbajdžán se tváří jako poměrně hodnotný spojenec ve střední Asii a jeho naleziště zemního plynu jsou poměrně rozsáhlá. Proč tedy s ním nezačít spolupracovat?

Plyn v současné době nelze nahradit a chceme-li jej brát od někoho jiného než od Rusů, uvědomme si, že na Ukrajině a v Černém a Azovském moři ho jsou mraky. Takže pokud chceme ukrajinský plyn, musíme odtud prvně vypráskat ruské okupanty. Ostatně oni sami mají s ukrajinským plynem své plány - prodávat ho za čtyřnásobnou cenu západním zemím stejně jako tomu je s tím ruským.

Story: Podtácková kolonie na Písecku

Pavel Kovanda

V malebné vesnici v Nové Vsi u Protivína žije František Pacovský. Čerstvý padesátník je stejně jako jeho otec i děd políben pivovarnictvím. Jeho děda pracoval od útlého věku v nedalekém pivovaře Protivín, kam ho jako nepohodlného umístil tehdejší komunistický režim. Otec Františka navázal na toto řemeslo a staral se o výrobu známého piva Platan. František se však nepodílí na výrobě zlatavého moku, ale na jeho konzumaci. Cestuje po světě, kde koštuje různá piva a vždy si odveze suvenýr v podobě pivního tácku. Podtácková kolonie pana Pacovského čítá přes šedesát obyvatel.

„Všechno to začalo, když jsem byl malý kluk. Má maminka zemřela brzy a musel se o mě starat táta, který pracoval od rána do večera v pivovaře,“ začíná František. „Ze školy jsem šel za tátou do pivovaru a na pivních přepravkách jsem si psával úkoly. S tátou jsem tam často býval až do konce jeho šichy,“ pokračuje.

Jeho otec nechtěl, aby pracoval na stejné pozici, protože to byla velmi fyzicky náročná práce. Pro svého syna chtěl najít lepší řemeslo. „Nakonec mě táta dal na truhláře, ale dodnes nevím, v čem je práce truhláře jednoduchá, protože jsem si přišel více unavený než on,“ dodává s úsměvem.

Po pádu komunismu začal František cestovat. Nejprve se vydal do sousedních krajin a až na počátku 21. století podnikal delší cesty. Jeho sbírka tácků je systematicky rozdělena do regionů. Jedna část patří Německu, další Itálii či Japonsku. S výčtem by se dalo pokračovat až do hodnoty 33. „Ani mi nepřišlo, že jsem byl v tolika zemích, ale vždy, když se podívám na některý tácek, tak přesně vím, odkud je,“ říká.

František má i s většinou hospodských dohodu. Pokud se v dané krčmě objeví nový tácek, tak mu jej zašlou prostřednictvím pošty. Tento návrh předložil dle svých slov všem majitelům hospůdek a překvapuje ho, že více než polovina závazek dodržuje. „Je krásné, když mi vždy přijde nový kousek i s nějakým tím vzkazem od hospodských. Hezky to zahřeje u srdce, že mají v paměti toho blázna, který jim sebral všechny tácky,“ doplňuje s úsměvem na rtech.

František má v plánu navštívit ještě alespoň sedm zemí, aby se jeho cestovatelská etapa rozšířila na kulatých čtyřicet. Poté by rád v Protivíně vybudoval menší muzeum, ve kterém by svoji úchvatnou kolekci zpřístupnil veřejnosti. „Byl bych rád, kdyby má kolekce nějakým způsobem sloužila i po mém odchodu z tohoto světa,“ uzavírá.

„Vadí mi alibismus,“ říká policista Vladimír Daniel

“Samozřejmě mi vadí i alibismus některých občanů, kdy se v současné době dle mého názoru vytrácí tzv. lidský rozum,“ říká policista České republiky Vladimír Daniel, který pracuje u policie skoro 30 let.

Vladka Danielová

Jak jste se dostal k práci policisty?

Vzhledem k tomu, že jsem od roku 1982 pracoval u Ministerstva vnitra České republiky a na organizovaný způsob života i na nošení uniformy jsem byl zvyklý, tak jsem se v roce 1993 rozhodl, že vstoupím do řad Policie ČR, což jsem taky udělal.

Jak dlouho pracujete u Policie ČR?

Jak jsem již uvedl od roku 1982 pracuji u ministerstva vnitra České republiky a do řad policie ČR jsem vstoupil v roce 1993, takže u ministerstva vnitra pracuji 40 roků a u policie 29 roků.

Přemýšlel jste někdy o jiné práci než u PČR?

Samozřejmě !!! Vždy, když se něco nepovedlo a nebo, když nešlo vše dle mých představ, ale to asi každý, kdo pracuje a má svou práci rád. Svou práci se snažím dělat poctivě, ale že bych měl tzv. zaječí úmysly, tak to ne.

Jaký je Váš nejvíce děsivý zážitek v rámci Vašeho zaměstnání?

Děsivá vždy bývá problematika úmrtí, a to jak vlivem dopravních nehod, sebevražd a nebo jen tak přirozené úmrtí. Pohled na smrt člověka je vždy nepřijemný, a i když jsem toho za svůj služební život viděl mnoho, přesto si na toto nikdy nezvyknu.

Jaký je naopak Váš nejlepší

(nejvtipnější) zážitek?

Těch veselých a vtipných zážitků bylo za minulých let několik, ale velice rád vzpomínám na situaci, když na služebnu přinesl poctivý nálezcce fotoaparát s příslušenstvím v hodnotě kolem 70.000 Kč s tím, že tento fotoaparát našel u kostela v Dačicích, kdy asi za 10 minut nato přišel pán, kterému fotoaparát patřil a chtěl celou věc nahlásit. Následně byl velice překvapen, když jsem sáhl do skříně a nalezený fotoaparát jsem mu nepoškozený předal, ještě několik dní se po Dačicích tradovalo, že policie věc vyšetří ještě dřív, než se celá věc stane.

Taktéž mě baví práce s dětmi při různých ukázkách a předvádění služebních pomůcek včetně služebních vozidel a výstroje. Děti dokážou být bezprostřední a velice otevřené.

Nepřijde Vám tato práce po takovou dobu už nudná či příliš monotónní?

Je pravda, že se některé případy tzv. opakují, ale pořád mě náplň práce uspokojuje, neboť se vždy objeví něco nového a zajímavého, co se nikdy neobjevilo. Například drogová problematika byla před dvaceti lety pouze problémem velkých měst, ale dnes se tato problematika objevuje i v menších městech a vesnicích. Taktéž IT kriminalita byla ještě před málo roky neznámá, ale v průběhu let a v průběhu rozvoje elektroniky a mobilních telefonů je tato problematika v současné době na každodenním po-

řádku a je až zarážející, jak se nechají někteří lidé tzv. napálit a podvést.

Jaký je váš nejvíce absurdní zážitek?

Když se na služebnu dostavila maminka nezletilého syna a oznámila, že její dítě, kterému jsou 4 roky, bylo fyzicky napadeno ve školce na pískovišti a to svými spolužáky, se kterými si hrálo.

Co Vás na Vaší práci nejvíce baví?

Různorodost práce, neboť pracuji u pořádkové policie, kde se věnujeme dopravě, dále zpracováváme agendu běžných přestupků, taktéž agendě trestných činů, ale vyjíždíme i k náhlým úmrtím a pomáháme i při řešení různých domácích problémů.

Co Vás naopak baví nejméně?

Zbytečná a často až absurdní administrace, která je kladena na policistu i ostatní pracovníky a která neustále navyšuje počet tiskopisů ve spise. Dále mi samozřejmě vadí i alibismus některých občanů, kdy se v současné době dle mého názoru vytrácí tzv. lidský rozum.

Máte nějaké výhody jako policista a jaké?

U policie máte nárok po 15 letech služby na bezplatné 14denní lázně, dále policie dává svým zaměstnancům 5 týdnů řádné dovolené, ale největší výhodou je spokojená rodina, která mě psychicky i fyzicky podporuje, takže díky své manželce a svým dcerám mě skoro v 60 letech práce neustále baví a i nadále hraji aktivně fotbal a různé jiné kolektivní i individuální sporty.

Investování je základem bohatství

Karolína Kroupová

V dnešní době při poměrně vyšší inflaci plno lidí uvažuje nad otázkou: “Kam peníze uložit, aby se zhodnocovaly?” Odpovědí na tuto otázku je pravidelné investování.

O co se tedy jedná? Pravidelná investice nás seznamuje s nejdostupnějším a nejefektivnějším způsobem, jakým můžete v řádu let zhodnocovat své peníze. Každý jsme jiný – někdo se nebojí riskovat, někdo zase upřednostňuje jistotu a je opatrný. Při investování bychom se měli soustředit a dbát na naši přirozenost. Při vytváření investiční strategie je dobré

si uvědomit, kolik máme času a na co peníze následně budete potřebovat.

A pokud Vás tento článek zaujal a chtěli byste si rozšířit obzory. Za sebe osobně doporučuji bezplatné přednášky jednou měsíčně ve finančním poradenství Finovo, které mě moc zaujaly.

V přednášce na téma: “Investice, co se třpytí” jsem se dozvěděla více o zlatě, numismatice a komoditách obecně. Pro více informací o přednáškách sledujte instagram @finovo. Líbí se mi koncept - vzdělávat se může každý bez rozdílu.

Ptali jsme se VÁS: Žít bez hudby by byla chyba...

Martin Jenšovský, Amélie Plocková

„Bez hudby by byl život chybou.“ Tento citát pochází od významného německého filosofa a spisovatele Friedricha Nietzscheho, který žil na přelomu 19. a 20. století. Použít bychom ho ale mohli i dnes. Hudba je všude okolo nás, hudbu denně posloucháme, hudba mění náš pohled na svět. Máme ale ve skutečnosti stejný hudební vkus? Posloucháme stejné písně, stejné hudební žánry? Umíme o hudbě komunikovat? V současné době vstupují do světa hudby nové trendy (např. nejrůznější hudební platformy, které si každý měsíc získávají svým originálním pojetím a atmosférou nové fanoušky). Užíváte vy sami nějakou z nich, případně kterou byste čtenářům doporučili?

Bez hudby se samozřejmě neobejdou také různé kulturní akce (festivaly, koncerty, pěvecká vystoupení aj.). Na které hudební akci jste byli naposledy? Jaký zážitek se vám vybaví, když se řekne slovo „koncert“? Je také fajn, že hudba de facto „propojuje generace“. Jakého interpreta/interpretku, případně zajímavou hudební tvorbu, byste čtenářům doporučili a proč? Tímto tématem zakládáme novou rubriku „Ptali jsme se VÁS“, ve které se v každém čísle budu ptát na zajímavá témata ze života žáků a studentů naší školy.

Naše první otázka: **Jaký je váš hudební vkus? Jaký hudební žánr posloucháte?**

Terka, 1.C: „Tak nějak vše, jen úplně nemusím český rap!“ Jakub T., OA2A: „Žádný určitý žánr neposlouchám, jde spíše o to, jakou mám náladu, ale mám rád indie rock a český rap.“ Jakub, LOG3: „Rap, hip hop.“ Vanessa, LOG4: „Nejvíce rap, oldies, pop, dá se říct vše.“

Naše další otázka: **Užíváte nějakou hudební platformu, případně kterou byste ostatním doporučili?**

Kačka, 1.A: „Rozhodně Spotify a doporučuji asi všem!“ Sára, OA2B: „Na 100 % zaplacený Spotify!! Nic jiného nepoužívám, ani neplánuji.“ Viktorie, OA2A: „Spotify a Apple podcast.“ Karolína, OA4: „Nejvíce používám Spotify, ale sem tam použiju i You Tube.“

Kterou hudební akci (festival, koncert, hudební zábava) jste naposledy navštívili? Jaký zážitek se Vám vybaví, když se řekne slovo „koncert“? Lucka, 1.C: „Naposledy jsem byla asi jako malá na Létofestu, Teď už jsem na žádném koncertu dlouho nebyla.“ Sára, OA2A: „Naposledy jsem byla na koncertu, když tady v Budějčích byl Viktor Sheen. Nejvíce jsem si užila koncert Bena Cristovao.“ Kája Kroupová, OA3: „Naposledy jsem byla na koncertu Marka Ztraceného v dešti na Klatovském náměstí, kde nás všechny Marek překvapil procházením mezi lidmi, a dokonce si se mnou plácnul. Ráda na to vzpomínám.“

Jakého umělce/umělkyni byste čtenářům doporučili a proč? Kristýna, 1.A: „Smack, líbí se mi jeho tvorba.“ Veronika, OA2B: „Za mě rozhodně Three Days Grace, moje srdcovka, ke které se vždy ráda vrátím. Hlavně skladby, které zpíval ještě Adam Gontier (bývalý frontman kapely, pozn. redakce), který měl skvělý hlas perfektně se hodící ke skladbám.“ Petr, OA4: „Doporučil bych asi sebe, abych zvýšil dosah :-):-). Ale jinak asi Čaba Lacigu, ono je to dost netradiční a spouště lidem se to nebude líbit, ale já ho poslouchám pořád.“

Děkujeme všem za názory, tak zase příště!

Návštěva Slečny vdovy v Jihočeském divadle

Karolína Korbelová

Na tenhle okamžik jsem čekala celé dva roky – na okamžik, až se bude moci zase do divadla. Poslední představení, na kterém jsem byla, byl Saturnin a o pár dní později přišel na scénu Covid-19 a já tak měla utrum. Ale konečně přišla ta chvíle a divadla otevřela brány do svého světa.

Tentokrát nás babička vzala na hudební komedii (neboli operetu) Oldřicha Nového.

Příběh začíná v jistém kabaretu v Marseille ve Francii, kde tancují dvě přítelkyně. Fleurette je temperamentní tanečnice, která má nejednoho obdivovatele, a Cherry je milá a půvabná tanečnice, která ale není tak úspěšná jako Fleurette. Jednoho dne se Fleurette svěří, že se před časem narychlo provdala za jistého lorda Douglase Blandforda a krátce na to ovdověla. Okolnosti se ale brzy zamotají natolik, že si obě dívky vymění své role a Cherry se dostane do Blandforova sídla ve Skotsku. Cherry se brzy sblíží s Lady Patriziou, matkou Douglase. Ale co by to bylo za příběh, kdyby se zde neobjevilo nějaké to drama – konkrétně to, že zesnulý Douglas Blandford není ve skutečnosti mrtvý a vrátil se zpátky do Skotska. Ovšem, jak dopadl celý příběh prozrazovat nebudu...

„Chodíte rádi do divadla a máte rádi operetu? Tak určitě zajděte na Slečnu vdovu a udělejte si sami na tuto komedii názor. Osobně doufám, že se Vám bude líbit stejně jako mně.

Musím se přiznat, že ač jsem divadlo hltala od začátku do konce, byla jsem z představení malinko zklamaná. Ale pokaždé, když mám od divadla vysoká očekávání, a to se mi nesplní, svádím to na to, že jsem za celý svůj život viděla nespočet her, tudíž moje kritické já srovnává každé představení s mými třemi topy, které už

pár let

mám a vůbec je ještě

www.jihoceskedivadlo.cz

nové představení nesesadilo z umístění. A co se mi na tomto představení nelíbilo? Asi to, že ten konec byl až moc urychlený a upřímně bych ráda z konce viděla více. Dokud se na scéně neobjevil Douglas, děj krásně pomalu plynul, ale jakmile se Douglas objevil na scéně, představení během cca 30 minut skončilo, a to mě hodně zamrzelo.

Ale abych nebyla kritická, ráda bych vysekla poklonu operní a muzikálové zpěvačce Zuzaně Benešové, která předvedla úžasný výkon – jak herecký, tak hlavně pěvecký. Sice moje mladší sestra se sestřenkou málem ohluchly, ale mě a babičce se to líbilo. Ovšem potlesk ode mě dostali i další herci, například Iva Hošpesová, Natália Drabiščáková, Tomáš Kobr a další.

Chodíte rádi do divadla a máte rádi operetu? Tak určitě zajděte na Slečnu vdovu a udělejte si sami na tuto komedii názor. Osobně doufám, že se Vám bude líbit stejně jako mně.

Recept na minicheesecake

Ingredience korpus:

120 g máslových sušenek doporučuji Bebe
65 g másla

Krém:

400 g krémového sýra ideálně žervé
120 g cukru moučka
2 vejce
lžička vanilinového cukru
citrónová kůra z ½ citrónu
100 g zakysané smetany

Na ozdobu:

50 g zakysané smetany
Maliny, borůvky, oříšky

Karolína Kroupová

Máslo rozpustíme a sušenky si rozdrtíme najemno. Máslem zalijeme sušenky a vytvoříme tím korpus na cheesecake.

Papírové košíčky si dáme do plechu na muffiny a plníme je korpusem, které důkladně pomocí lžičky stlačíme (cca 12 kusů). Plech s košíčky dáme na chvíli do lednice vychladit.

Mezitím si připravíme krém. V robotu vyšleháme cukr, přidáme 2 vajíčka, krémový sýr a lžičku vanili-

nového cukru, zakysanou smetanu a citrónovou kůru.

Z lednice vyndáme plech a jednotlivě doplníme košíčky krémem. Při plnění se snažíme všude mít stejné množství.

Pečeme na 150 stupňů cca 20-25 minut. Necháme minimálně 2 hodiny vychladnout, nejlépe však přes noc.

Každý cheesecake ozdobíme lžičkou zakysané smetany, čerstvým ovocem a přeji dobrou chuť!

Skořicové šneky

Karolína Kroupová

Ingredience:

Těsto:
200 g listového těsta

Náplň:

4 lžíce cukru krystal (může být i moučka)
2 lžíce skořice
1 vanilkový cukr
1 vejce

Postup přípravy:

Těsto důkladně rozválíme do tvaru obdélníku, posypeme náplní a stočíme jako závin.

Závin nakrájíme na centimetrová kolečka.

Kolečka pokládáme na plech a potřeme je vajíčkem.

Pečeme na 180 °C cca 15 minut. Přeji dobrou chuť.

Petra Holubová: Píšu dopis tvé duši...

Poezie je cnost
každý člověk někdy napsal něco
v čem zmínil minulost
která ho bodá
nedá mu spát
ten člověk chce jen cítit radost
lásku
a pochopení
čeká jen na to
až ho někdo vysvobodí
z jeho trápení
bolí ho to
a tak píše další verše
sáhne si až na dno
věty které píše
jdou jen z jeho duše
knihy nečtu,
ví někdo proč ?
řekla bych, že sama nevím
možná si jen vytvářím svou vlastní cestu
skrze to, proplovám životem
jako na lodi
jsem svým vlastním kapitánem
který není mořem moc zkušený
proto se tak rychle potopil
má s řízením problémy
a však co
zareagoval, rychle se vzchopil
aby nenarazil na další ledovec
který by ho zranil, nedej bože utopil
svůj zármutek
neuchovávej si jej pro sebe
zničí tě více
než-li myslíš si
udělej pro sebe dobrý skutek
svěř se a neboj se
máš tu lidi, sebe a mě,
neuzavírej se.

Píšu mezi řádky
dopis tvé duši
zahalena v tajemství
tohle je šílenství
proud krve hoří
před očima temno
zaplňuji špatnými věcmi všechno,
to coš provedl mému srdci
v tento moment již není mi pomoci
tvé rty dotýkají se jedu
ten jed opijí i mne
jsem jako kostka ledu
rozpadám se
přám se, stálo ti to všechno za to?
jsem tvá další oběť
mé srdce bylo zajato
musím napsat tuhle zpověď
všechno světlo dávno zhaslo
a v srdci mám jen prázdnost
myšlenky mě dohání mě k otázkám
zda jsi mně někdy opravdu miloval
či jsi někdy litoval toho,
že jsi mně poznal
slzy po mé tváři stékají jako alkohol ve kterém se utápím
jeň kvůli tobě, tohle všechno snáším
musím zakončit bolest svou
tak jsem se rozhodla
umlčet tě otázkou
cítíš se beze mě lépe?
bolest sílí a já se musím projít touhle srdcervoucí procházkou
trápíš mne už roky
pokaždé co tě vidím
popisuji další bloky..

